

גמ"ר 2805/06/14 - מדינת ישראל נגד אירנה איפריימוב

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

23 נובמבר 2014

גמ"ר 2805-06-14 מדינת ישראל נ'
איפריימוב

לפני כב' השופטת שרית קריספין-אברהם
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אירנה איפריימוב

הנאשמת ע"י ב"כ עו"ד שור

גזר דין

הנאשמת הורשעה, על פי הודאתה ובמסגרת הסדר טעון לעניין העונש, בגרם מוות תוך נהיגת רכב ברשלנות, עבירה על סעיף 304 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בקשר עם סעיפים 164 ו-40 לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 14.11.13, בשעה 15:15 לערך, נהגה הנאשמת ברכב בבני ברק, ברחוב ז'בוטינסקי, מכיוון מערב לכיוון מזרח, כאשר במושב האחורי של הרכב, יושבת מאיה אברמוב, ז"ל, אמה של הנאשמת (להלן - המנוחה) ובהגיעה לצומת עם רחוב אבו חצירא, סטתה הנאשמת שמאלה כיוון נסיעתה ופגעה בעמוד תמרור המוצב על אי תנועה בנוי במקום.

כתוצאה מהתאונה, נחבלה בגופה המנוחה חבלות קשות, הובהלה לבית החולים ובשעה 23:00, נקבע מותה.

ביום 9.11.14, הציגו הצדדים ראיותיהם וטיעוניהם לעניין העונש, כמפורט בפרוטוקול, לרבות הנאשמת עצמה, אשר סיפרה באריכות על המנוחה, אמה, על אישיותה, הקשר העמוק שהיה ביניהן, מצבה הגופני ונסיבות קרות התאונה, למיטב זיכרונה.

דין והכרעה

מתחם הענישה ההולם ייקבע על-פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין ולפיו יש מקום ליתן משקל לערך או הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בהם, למדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40ט.

באופן נהיגתה, פגעה הנאשמת בערך הנעלה של קדושת החיים, ערך עליו אנו מצויים להגן כחברה, בכל דרך אפשרית, אך אין ספק כי במקביל, פגעה גם פגיעה אנושה בעצמה ובמשפחתה.

בע"פ 6755/09, **ארז אלמוג נגד מדינת ישראל**, קבע בית המשפט העליון, מהם העקרונות לפיהם יש לגזור את דינו של מי שהורשע בגרם מוות ברשלנות בתאונת דרכים: **"נדמה שקיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה**

הראויה בעבירה של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות. האחד, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה. השני, בדרך-כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות".

סעיף 304 לחוק העונשין, קובע עונש מאסר של 3 שנים, בעבירות של גרם מוות ברשלנות ואילו סעיף 64 לפקודת התעבורה, שעניינו, גרם מוות ברשלנות תוך שימוש ברכב, קובע כי תקופת המאסר תהיה בין 6 חודשים ל-3 שנים, אלא אם מצא בית המשפט, על פי הנסיבות, כי אין מקום לעונש של מאסר.

סעיף 40 לפקודת התעבורה, קובע עונש פסילה שלא תפחת מ-3 שנים.

ברע"פ 2996/13, נייאזוב נגד מדינת ישראל, אליו התייחסה ב"כ המאשימה בטיעוניה, נאמר: "ההתחשבות בנסיבות אישיות לפטור ממאסר בפועל, תהא במקרים חריגים וכמובן, תוך הבאה בחשבון של מידת הרשלנות בכל מקרה ספציפי".

בהמשך, מוסיף כבוד הש' רובינשטיין וחוזר: " המדיניות השיפוטית היא מאסר בפועל, בהיעדר נסיבות אישיות חריגות מאוד המצדיקות זאת".

נוכח האמור לעיל, הרי שהסדר הטעון שהציגו בפני הצדדים - ללא רכיב של מאסר בפועל, תוך קביעת רף עליון של 10 שנות פסילה בפועל ובנוסף, מאסר מותנה, פסילה מותנית וקנס כספי, נמצא במתחם הענישה הראוי, אף אם ברף התחתון שלו, על פי החוק והפסיקה.

מצאתי כי בנסיבות המקרה ונוכח הקשר המשפחתי ההדוק שהיה בין המנוחה לנאשמת, וותקה של הנאשמת בנהיגה, העדר עבר תעבורתי, נטילת האחריות וההודיה, אכן, אין מקום לרכיב של מאסר בפועל, גם לא למאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות.

לפיכך, אני קובעת כי הסדר הטעון שגובש בין הצדדים, מאזן נכונה בין התוצאה הטראגית של רשלנות הנאשמת והצורך בענישה מחמירה ומרתיעה לנסיבות הייחודיות של המקרה שבפני.

עם זאת, לא אוכל להתעלם מדבריה של הנאשמת בבית המשפט, מהם עולה כי בעת התאונה, הייתה במצב של עייפות, אחרי לילה ללא שינה, במהלכו טיפלה במנוחה וכפי שאמרה הנאשמת עצמה, במילותיה, בעמוד 5 לפרוטוקול, שורה 20: " נכון הייתי עייפה, הייתי ממוטטת, הייתי שעות ללא שינה.. " ובהמשך, בעמוד 6, שורות 10-14: " בלילה אני ואחותי העברנו את הלילה ללא שינה אצלה, למחרת בבוקר הלכתי לגן, התנתקתי בגן והייתי עם הילדים. חשבתי שאני חוזרת הביתה ויש לי עוד שעה, פתאום קיבלתי טלפון והיא אמרה שאני אבוא לקחת אותה. אני שכחתי מעצמי באותו רגע וידעתי שהיא צריכה אותי, עליתי על ההגה ונסעתי, זו הטעות שעשיתי, הייתי צריכה לקחת מונית".

מדברים אלה, עולה כי הנאשמת בחרה, באופן מודע ורצוני, לנהוג ברכב, על אף מצבה הגופני והנפשי והעובדה כי האירוע, נשוא כתב האישום, הסתיים בתוצאה הטראגית של מות אמה של הנאשמת, הנה מקרית בלבד ובאותה מידה, יכול היה להסתיים במותו של עובר דרך תמים.

בע"פ 6492/12 שריף דיראווי נ' מדינת ישראל, פסק בית המשפט העליון:

"על מערכת אכיפת החוק להטיל את הסנקציה המתאימה, כדי לאפשר לציבור המשתמשים בדרך הגעה בטוחה למחוז חפצם. בעבירות תעבורה יש משמעות למבחן התוצאה, ויש גם משמעות למבחן התוצאה הפוטנציאלית, אפילו לא התמשה."

לפיכך, אני סבורה כי למצבה הגופני והנפשי של הנאשמת, עובר לתאונה, יש כדי להשליך לחומרה על תקופת הפסילה בפועל, שיש לגזור על הנאשמת, במסגרת מתחם הענישה שנקבע על ידי הצדדים בהסדר הטעון.

לא למותר לציין, כי אם הייתה הנאשמת אומרת דברים אלה בשלב החקירה, היה הדבר בא לידי ביטוי, תחילה, בכתב האישום ובהמשך, ייתכן ואף בעמדה העונשית של המאשימה.

לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשמת את העונשים הבאים:

1. קנס כספי בסך 5000 ₪ או 50 ימי מאסר תמורתם. הקנס ישולם ב-5 תשלומים, שווים ורצופים, הראשון לא יאוחר מיום 23.12.14.

2. פסילה למשך 8 שנים, שתמנה מיום 14.11.13.

3. אני דנה את הנאשמת ל-6 חודשי מאסר וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

המאסר יחול על העבירות בהן הורשעה וכן על עבירות של נהיגה בזמן פסילה ונהיגה ללא רישיון נהיגה תקף מעל לשנה.

הודעה לנוכחים הזכות לערער על גזר הדין תוך 45 יום.

ניתן היום, א' כסלו תשע"ה, 23 נובמבר 2014, במעמד הנוכחים.